

ΠΟΙΗΜΑ

ἀπαγγελθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου
ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΠΕΤΙΜΕΖΑΝ
ἐν Σικυῶνι πεσότων.

ΣΤΑΘΗΤΕ ! Γονατίσατε ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ μνήμα !
Προσκυνήταρι, ἅγιο εἶνε καὶ τοῦτο βῆμα !
Φιλήτατε τὸ γῶμά του μὲ μάτια βουρκωμένα,
τὸ θάνατο καὶ τῆ ζωῆ σκεπάζει ἀδεσφωμένα !
Εἶνε μεριά π' ἀκούστηκε τ' ἀθάνατο τροπάρι,
ποῦ τόνισε τοῦ Ῥήγα μας τὸ φλογερὸ δοξάρι.

Ἵλοῦθ' ὁ Τοῦρκος ἄπλωνε στὴ γῆ μας ἀλυστίδες,
καὶ χλωμιασμένες ἔοριχνε ὁ ἥλιος τὲς ἀχτίδες.
Ἦτανε νύχτα ἀτέλειωτη μὲ πάγνη ἀρματωμένη,
γερμέν' ἢ δάφνη ἔστεκε, φαρμάκι ποτισιμένη !

Οἱ κάμποι ὅλοι ἔρημοι, καὶ τὰ χωριά μας ὅλα,
ξαρμάτωτα γονάτιζαν, στοῦ Τοῦρκου τὴν πιστόλα·
Τοῦρκου τσεφλίχια λέγονταν, δέν ἄνθιζαν λουλούδια,
καὶ σὲ χρονιάρικη γιορτῇ, σωποῦσαν τὰ τραγουδία.

Στὰ κορφιοβούνια μοναχὰ, καὶ σὲ ψηλὲς βραχοῦλες,
ποῦ ἰσχιόνουνε τὰ ἔλατα ἐλόδροτες βρουσοῦλες.
Ξεφτέρι' ἀπὸ τῆν Ρούμελη καὶ τοῦ Μωριά λιοντάρια.
ἀρματωμένα τραγουδοῦν : « ὡς πότε παλληκάρια ».

ἸΑχ ! Τί τραγοῦδι ἦταν αὐτὸ, τί θεῖα μελωδία !
Ἦτανε δειπνο μυτικὸ, ἀγγέλων ψαλμωδία,
καὶ τὸ σκοπὸ ὁ ἀντίλαλος, μὲ μυρωμένη αὔρα,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸν σκορπᾶ καὶ σταμκτᾶ στὴ Λαύρα.

Καὶ τὸ τραγοῦδι, λάβαρο τοῦ Γερμανοῦ τὸ χέρι
 ἐγίνη, καὶ ὀρκίζεται τὸ παινεμένο ἄσκέρι!
 Καπνίζει ἡ πρώτη τουφεκιά, ἀστράπτει τὸ τουφέκι.
 ἀστράπτει ἀπ' ὄλαις ταῖς μερῖς ὡσὰν ἀστροπελέκι.

Βροντοῦν τουφεκιά, κι' ὁ καπνὸς στὸν οὐρανὸ ἀνεβαίνει,
 καὶ σὰν σταυρὸς, στὸ χρῶμά του τὸ γαλανὸ ἀπομένει.
 Σπάζει τοῦ Διάκου τὸ σπαθί. κλειέτ' ὁ Ὀδυσσεὺς στὸ Χάνι,
 κι' ἡ δόξα τοὺς στεφάνωσε μ' ἀμάραντο στεφάνι.

Στὴ Ῥάχωβα ὁ Ἀρχηγός, στὰ Δερβενάκια ὁ Γέρος,
 ἐλευθεριά ἀνασταίνουνε! Κι' ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος,
 χίλιοι λεβέντες καρτεροῦν, μὲ τὸ σπαθί στὸ χέρι,
 τ' ἀπομεινάρια τοῦ Πασᾶ, τῷ Δράμαλῃ τ' ἄσκέρι.

Τὸ αἱμά τους ἐπότισε τὴ γῆ ὁ ἐποῦ πατοῦμε!
 Πέσαν ἐκεῖνοι μάρτυρες, καὶ μεῖς σταυρὸ κρατοῦμε!
 "Ἄς σᾶς γλυκάνῃ ὁ σταυρὸς, ποῦ δακρυτμένοι τῶρα,
 ἐστήσαμε στὸ μνημὰ σας ἐμεῖς αὐτὴ τὴν ὥρα!

Χαιρέτισε, Πετιμεζᾶ, τ' ἀθάνατα παιδιὰ σου,
 τὴ λεβεντιὰ ποῦ ἔπεσε, ἀπάνω στ' ἄρματά σου!
 Πες τους πῶς κίθε ἄνοιξι, ἀδερφωμένοι ὅλοι,
 μαζί σας θά γιορταζώμεν τῶν λουλουδιῶν τὴ σχολή

Ἐλάτε, γονατίσατε ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ μνημᾶ!
 Προσκυνητάρι, ἅγιο εἶναι καὶ τοῦτο βῆμα!
 Φιλήσατε τὸ χῶμά του, μὲ μάτια δακρυσμένα.
 τὸ θάνατο καὶ τὴ ζωὴ, σκεπάζει ἀδερτωμένα.

Ἐν Κιᾶφ, τῆ 1 Μαΐου 1896.

ΧΑΡ. ΕΥΘ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ